

[Aksel Larsen.]

nu, da der alligevel synes indtruffet Forhold, han ikke har taget i Betragtning i Decem-ber 1946.

I øvrigt er det blevet afsløret, at den Politik indadtil, som repræsenteres af den højtærede Statsminister og det af ham ledede Parti, ikke er noget nyt. Allerede i 1940 blev denne Indenrigspolitik i Hovedsagen udformet i et Slags Ultimatum, som det daværende ærede Medlem Hr. Knud Kristensen stillede til den daværende Regering Stauning. Stauning ønskede Regeringen udvidet med Ministre fra andre Partier, og Venstre viste sit nationale Storsind ved at stille Betingelser for at gaa ind i en national Samlingsregering. Disse Betingelser synes jeg ikke blot skal være kendt gennem Pressen; de bør nu, da de er kommet frem i Pressen, ogsaa frem i Rigsdagstidende, og jeg haaber, jeg faar den højtærede Formands Tilladelse til at citere dem her.

Betingelserne gaar ud paa følgende:

„1) En Handelspolitik, der tilsigter at skabe den størst mulige Eksport og Import.“

Saadanne Betingelser stilles paa et Tidspunkt, hvor der kun kan være Tale om en forøget Eksport til Tyskland.

„2) Ligelighed i Erhvervs- og Prispolitik.

3) En Lønpolitik tilpasset efter Erhvervenes Bæreevne og Udelukkelse af Arbejdskampe.

4) Maalbevidste Bestræbelser for at fremme Arbejdskraftens Bevægelighed.“

Man kan jo ikke undgaa at tænke paa denne fjerde Betingelse, naar man i Formiddags hørte det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens teoretiske Begrundelse for Regeringens forskellige Foranstaltninger.

„5) Ændringer i Sociallovgivningen med det Formaal at gøre Folket interesseret i at hjælpe sig selv og skaffe sig Arbejde“

— det er det, man paa godt Dansk kalder social Nedskæring.

„6) Forenkling af Administrationen bl. a. ved Ophævelse af Det erhvervsøkonomiske Raad og Valutacentralens Omdannelse.

7) Tidssvarende og paakrævede Reforme paa det finansielle Omraade.“

Vi er kun bekendt med denne korte Formulering af disse 7 Punkter, og vi er klar over, at de maa være blevet udformet noget nærmere, saa Regeringen Stauning kunde være klar over, hvad det drejede sig om, men under alle Omstændigheder har den højtærede Statsminister erklæret, at hans Be-

tingelser for, at Venstre kunde deltage i en national Samlingsregering, blankt og uden Diskussion blev accepteret af Socialdemokratiet.

Dér har vi i en Nøddeskal hele den nuværende Regerings Politik, som altsaa saadan set er blevet indledet den 9. eller 10. April 1940, da Venstre benyttede Landets nationale Nødssituation til at gennemtrumfe en saadan Politik, til Trods for at Partiet hverken havde Flertal paa Rigsdagen eller selv sad inde med Regeringsmagten. Regeringens Politik, saa længe den har siddet, altsaa siden 7. November 1945, har ligget nøje paa Linie hermed. Den har ikke haft nogen som helst positiv Plan for Opbygningen, den synes kun at have haft den ene bærende Grundlinie: Det arbejdende Folk skal betale, og Monopolkapitalisterne skal have Lov til at skalte og valte efter Forgødtbefindende, forvalte deres Pund saa daarligt, det passer dem, og hente den størst mulige Profit hjem.

Man taler saa meget om Genopbygning. Jeg tror i og for sig, at vi i dette Land efter de godt 2 Aar, der er gaaet, kan siges at være færdig med den egentlige økonomiske Genopbygning, altsaa med Genopbygningen af den Del af vort Produktionsapparat, af vort Erhvervsliv, der maatte være blevet ødelagt eller beskadiget under Tyskernes Besøg. Det betyder imidlertid ikke, at man ikke burde se at komme langt videre frem, og dér savner vi fra Regeringens Side i allerhøjeste Grad en Indsats for gennem forøget Investering og paa anden Maade at faa forøget Mulighederne for Produktionen herhjemme — ganske vist ikke med den Hensigt at skaffe Monopolkapitalisterne større Profit, men for at skaffe Folket bedre Levevilkkaar og Landet som saadant større Velstand. Investeringerne gaar det daarligt med, Moderniseringen af Erhvervslivet gaar det ikke godt med, nye Markeder er man ikke for flink til at søge at finde, tværtimod, og det giver ret triste økonomiske Perspektiver for dette Land.

Regeringen fortæller ganske vist ved alle Lejligheder — og det vil den genopstandne Finansminister jo ogsaa nok fortælle i Morgen, hvis det skulde lykkes ham at bjærge en Del af sine Skattelove igennem her i Tinget —, at nu skal vi spare og spænde Livremmen ind, for at der kan investeres mere. Men Sandheden er jo, at man kun tænker paa at gøre Fattigfolks Penge mindre værd, at berøve dem en Del af deres Penge, en Del af deres Muligheder for at leve, men at man paa andre Punkter giver los. Pengebindingen bliver mildnet, Eengangsskatten var alt for utilstrækkelig, men til Gengæld